

Ο Κύριος αναφώνησε με χαρά: «Αυτός είναι γνήσιος Ισραηλίτης»!

/ Γνώμες

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

«Μόλις ο Φίλιππος συνάντησε το Ναθαναήλ, του λέει: Βρήκαμε τον Ιησού, το γιό του Ιωσήφ από τη Ναζαρέτ, Εκείνον για τον οποίο έγραψαν ο Μωυσής στο νόμο κι οι προφήτες».

Πόσο απλά μίλησε ο Φίλιππος! Ο Φίλιππος κι ο Ναθαναήλ είναι δύο φλογερές ψυχές και συνομιλούν μεταξύ τους. Ο Φίλιππος δεν είπε «βρήκαμε το Μεσσία που περιμέναμε» ή το «γιό του Δαβίδ» ή «το βασιλιά του Ισραήλ» ή «το Χριστό, τον Κύριο». Τόνισε στο Ναθαναήλ μόνο πως βρήκαν Εκείνον για τον Οποίο έγραψαν οι προφήτες κι ο Μωυσής. Εδώ βλέπουμε πώς μιλάει μια ψυχή που πλημμυρίζει από θαυμασμό και χαρά. Τα βαθιά αισθήματα που νιώθει δεν χρειάζεται να ψάξει να

βρει λέξεις για να τα διατυπώσει. Τα λόγια βγαίνουν από μόνα τους, αυθόρμητα, απλά, καμιά φορά κι απλοϊκά, σίγουρα πως η δύναμή τους μπορεί να φανεί ακόμα και μέσα από τ' απλούστερα λόγια. Τ' αδύναμα κι απατηλά αισθήματα χρειάζονται ασημένιες τρομπέτες, δυνατά και πομπώδη λόγια, για να φανούν πιο δυνατά και πιο αληθινά απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Ο Φίλιππος κι ο Ναθαναήλ θα πρέπει να είχαν συζητήσει πολλές φορές για τον αναμενόμενο Μεσσία, για Εκείνον που είχαν προαναγγείλει οι προφήτες και τον ανέμεναν γενεές γενεών. Αυτό ήταν αγαπητό και κοινό θέμα συζητήσεων ανάμεσα στους αληθινούς Ίσραηλίτες, ανάμεσα στις διψασμένες κι αγνές ψυχές.

«Ευρήκαμεν Ιησούν», είπε ο Φίλιππος. Βρήκαμε Εκείνον που δεν εμφανίστηκε σαν αστραπή που ξεσπάει μέσα από τα σύννεφα και κάνει τη γη να τρέμει, ούτε και έπεσε ξαφνικά στη γη σαν μετεωρίτης, ούτε ανέβηκε στον αυτοκρατορικό θρόνο της Ίερουσαλήμ, εκεί όπου παρατηρούσαν οι κοντόφθαλμοι φαρισαίοι κι οι ανόητοι γραμματείς, καθώς κι άλλοι που περίμεναν τον Μεσσία. Μεγάλωσε κι έζησε εδώ και τριάντα χρόνια στη Γαλιλαία, ανάμεσά μας, μα δεν τον γνωρίσαμε. Μεγάλωσε σαν υγιές κλαδάκι αμπέλου που ξεφύτρωσε σε άγριο κορμό, μα ήταν δύσκολο να τον αναγνωρίσεις ωσότου αναπτυχθεί κι αρχίσει ν' αποδίδει καρπούς. Ήταν σαν θησαυρός κρυμμένος στη γη. Σκάφτηκε η γη κι ο θησαυρός έλαμψε. Δεν βάδισε καμαρωτός, δεν φρόντισε να εντυπωσιάσει. Εμείς τον είδαμε και τον γνωρίσαμε ταπεινό σαν αρνί, καθαρό σαν τον ήλιο, γλυκό σαν την άνοιξη και δυνατό σαν Θεό.

Κατάγεται από τη Ναζαρέτ, είναι γιός του Ιωσήφ. Ποιός μπορεί να γνωρίζει όλα τα λόγια με τα οποία ο Φίλιππος περιέγραφε στο Ναθαναήλ τον Ιησού; Ποιός μπορεί να επαναλάβει ολόκληρη τη συνομιλία τους; Ο ευαγγελιστής καταγράφει με συντομία μόνο τα πιο αξιόλογα στοιχεία. Κι όλα όσα άκουσε από το Φίλιππο ο Ναθαναήλ, δεν μπορεί παρά να τον χαροποίησαν. Ήταν όμως και κάτι που τον δυσκόλευε, του 'φερνε σύγχυση και υπονόμευε την πίστη του. Πώς ήταν δυνατό ο Μεσσίας να προερχόταν από τη Ναζαρέτ; Ο Φίλιππος είπε πως ο Ιησούς ήταν γιός του Ιωσήφ, ίσως επειδή ακόμα κι ο ίδιος δεν γνώριζε το υπερφυές μυστήριο της σύλληψής Του από το Άγιο Πνεύμα. Ίσως ακόμα επειδή ήθελε η είδησή του να γίνει όσο γίνεται πιο σύντομη και κατανοητή για έναν άνθρωπο που τώρα οδηγούνταν βήμα-βήμα στην κατανόηση του μυστηρίου της ενσάρκωσης του Θεού. Φαίνεται πως εδώ ο Φίλιππος λειτουργούσε κιόλας σαν ιεραπόστολος, με τον αποστολικό τρόπο που εξήγησε αργότερα ο απόστολος Παύλος: «Κοντά στους άρρωστους κι αδύναμους στην πίστη, έγινα κι εγώ άρρωστος, για να τους κερδήσω. Σε όλους έγινα τα πάντα, για να κερδήσω όσο γίνεται περισσότερους. (Α΄ Κορ. θ΄22) Ο Ναθαναήλ ήταν ακόμα αδύναμος, ακατήχητος, δεν είχε φωτιστεί. Γι' αυτό κι ο απόστολος τον προσέγγισε σαν αδύναμο, προσεχτικά.

Ο Ναθαναήλ είπε στο Φίλιππο: «Είναι δυνατό να προκύψει κάτι καλό από τη Ναζαρέτ; Κι ο Φίλιππος του απάντησε: Έλα και θα δεις» (Ιωάν. α΄ 47)

Η ερώτηση του Ναθαναήλ δεν πρέπει να κατανοηθεί σαν κακεντρεχής παρατήρηση που βγαίνει από σκληρή και κακόβουλη καρδιά. Ήταν μάλλον το ενδιαφέρον μιας ειλικρινούς καρδιάς για το φίλο του, ώστε να μην πέσει θύμα απάτης. Η Σάρα γέλασε όταν ο Θεός της αποκάλυψε πως, στην προχωρημένη ηλικία της, θα γεννούσε γιό (βλ. Γέν. ιη΄12). Εδώ πρόκειται για χαρά, που απλά περιμένει επιβεβαίωση με την ερώτηση. Ο Ναθαναήλ δεν είχε ακούσει ποτέ στη ζωή του τόσο χαρούμενες ειδήσεις, σαν κι αυτές που του έφερε ο Φίλιππος. Αλλά όπως κάθε χαρά σκιάζεται καμιά φορά από την αμφιβολία, έτσι έγινε και με το Ναθαναήλ. Η χαρά του Ναθαναήλ μετριάστηκε λίγο στο άκουσμα της λέξης «Ναζαρέτ». Οι προφήτες δεν έγραψαν πως ο Μεσσίας θα γεννηθεί στη Βηθλεέμ; Γενεές γενεών δεν περίμεναν να δουν με ανυπομονησία στην πόλη του Δαβίδ τον αναμενόμενο Μεσσία και Βασιλιά; Ίσως ο Φίλιππος να κάνει λάθος.

Ο Φίλιππος δεν θέλει να προχωρήσει ο ίδιος σε εξηγήσεις και αποδείξεις. Δεν θέλει να δώσει ο ίδιος απάντηση στο σχόλιο του Ναθαναήλ. Γι' αυτό και του είπε απλά. «Έλα και θα δεις μόνος σου». Πόσο θριαμβευτικά ηχούν τα λόγια αυτά: «Έλα, Ναθαναήλ, και θα δεις». Εγώ δεν μπορώ να σου αποδείξω αυτά που σου λέω, η παρουσία Του όμως είναι η καλλίτερη απόδειξη. Εγώ δεν μπορώ να σου δώσω απάντηση σ' αυτήν ή σε κάποια άλλη ερώτηση ή απορία που ίσως έχεις, η παρουσία Του όμως είναι απάντηση στην οποία δεν μπορείς ν' αντισταθείς. Εσύ, έλα απλά μαζί μου. «Έρχου και ίδε». Ο Ναθαναήλ συμφώνησε και ξεκίνησαν μαζί με το Φίλιππο για συνάντηση του Ιησού.

«Ο Ιησούς είδε τον Ναθαναήλ να έρχεται προς αυτόν και είπε: ορίστε, αυτός είναι γνήσιος Ισραηλίτης, που δεν έχει μέσα του δόλο και πονηριά.» (Ιωάν. α΄48).

Τί μέγιστος έπαινος! Κι από τί χείλη! Τί σημαίνει τώρα «αυτός είναι γνήσιος Ισραηλίτης, που δεν έχει μέσα του δόλο και πονηριά»; Αυτό δηλώνει τον άνθρωπο που είναι γεμάτος με το αντίθετο του δόλου και της πονηριάς, δηλαδή με το Θεό. Άνθρωπο με τις σκέψεις του Θεού, την επιθυμία για το Θεό, την αναζήτηση του Θεού, την προσδοκία του Θεού, την ελπίδα στο Θεό. Αυτός είναι ο άνθρωπος που έχει παραδοθεί στον ένα Κύριο και Δημιουργό – το Θεό. Δεν αναγνωρίζει κανέναν άλλο. Είναι ο άνθρωπος που «τα πνευματικά της πονηριάς» (Εφ. στ΄12) δεν βρίσκουν τρόπο να μπουκ και να ριζώσουν μέσα του.

Η επισήμανση αυτή του Χριστού για το Ναθαναήλ πως είναι αληθινός Ισραηλίτης, είναι ταυτόχρονα και μια παρατήρηση για ένα θλιβερό γεγονός, πως αληθινοί

Ισραηλίτες έχουν απομείνει πολύ λίγοι. Γι' αυτό ο Κύριος αναφώνησε με χαρά, «αυτός είναι γνήσιος Ισραηλίτης»! Εδώ έχουμε έναν αληθινό άνθρωπο ανάμεσα σε άλλους, πονηρούς και δόλιους. Εδώ έχουμε κάποιον που Ισραηλίτης δεν είναι μόνο κατ' όνομα, αλλ' αληθινός. Μ' όλο που ο Κύριος μπορούσε να διακρίνει από μακριά τις αμφιβολίες που διατύπωσε ο Ναθαναήλ στο Φίλιππο για τον Κύριο, ο Κύριος εγκωμίασε το Ναθαναήλ, τον ονόμασε αληθινό Ισραηλίτη, άδολο κι απονήρευτο.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Καιρός Μετανοίας, Αθήνα 2010 σ.σ. 109-115.)